

U

NORA JOUNG *DING DONG*

UKS & Kunstneres Hus
17. februar – 28. mars 2018

UKS
(UNGE KUNSTNERES SAMFUND/
YOUNG ARTISTS' SOCIETY)
St. Olavs Gate 3, 0165 Oslo

Kunstneres Hus
Wergelandsveien 17, 0167 Oslo

Høsten 2017 markerte starten på en serie med UKS-soloutstillinger som viser nye verker av unge kunstnere, og som benytter seg av både UKS' egne fasiliteter, samt Kunstneres Hus. Dette grepet muliggjør en utforskning av svært ulike deler av den aktuelle kunstneriske produksjonen — fra større linjer til mindre sprekker og vesentlige detaljer.

Nummer tre ut i serien med dobbelteksponeeringer er kunstner, kritiker og tidvis performer, Nora Joung (f. 1989, Bergen, basert i Oslo). Joungs praksis speiler de subtilt prosaiske, populærkulturelle kreftene som siver inn i selv de mest intime delene av språkføringen og uttrykksformene våre. I sin nye produksjon for UKS dveler hun på terskelen mellom det skjermede privatlivet i (norske) husholdninger og det som er på utsiden, som antydning i utstillingstittelens rungende dørklokke.

Kunstneres Hus

På Kunstneres Hus er det første som møter publikum en spesialbygget mesanin. Vel oppe i denne skuer man ut over det overdimensjonerte miljøet Joung har skapt i rommet — bestående av en enorm sofa, et enormt teppe, og ikke minst; en enorm og stadig opplyst TV, som fungerer som rommets selvsagte midtpunkt.

Når man betrakter den hjemlige settingen fra en balkonglignende konstruksjon fremstår hjemmet som en scene. Denne gesten omfavner og eksponerer det særegne med skandinaviske, og kanskje særlig norske, hjem. Her eksisterer et sterkt ønske om at hjemmet skal være en privat sfære, mens det samtidig er et stilisert og nøye dekorert visningsrom for sosiale møter — med strenge regler for hva som tåler dagens lys. I Joungs presentasjon forstyrres det trygge miljøet i hjemmet. Sett ovenfra blir for eksempel det store teppet til et maleri som repeterer de gjenkjennelige, nonfigurative og modernistiske mønstrene i nordisk interiørdesign. Men noe er i ubalanse; mønsteret blir aldri helt riktig uansett hvor lenge man ser på det.

På sin vei fra mesaninen og ned i utstillingen krymper publikum til dukkestørrelse, og ser hjemmet fra et nytt perspektiv. De blir skuespillere i Joungs dramaturgi, en del av hennes Kammerenspiel, eller kanskje rettere sagt en 90-talls sit-com, hvor publikum ser

seg selv se på TV. Med lyssekvenser, lyd, sang og bilder infiltrerer den teatraliske performativiteten i dette "hjemmet" alle delene av det personlige rommet. Episenteret i Joungs tablå er en forstørret utgave av en eldre fjernsynsmodell. Ut fra denne strømmer det en abstrakt hyperbol av (de ofte kommersielle) kreftene som velter inn i privatsfæren. Såpeoperaens platityder, innarbeidede markedsføringsklisjeer og nyhetssendinger siteres i videoen, og en tåkete strøm av farger spiller hen til gjentakende, underbevisste troper av kringkastede ønsker og lyster. Bildene presenterer et gjenkjennelig fargeskjema, som tegner opp den visuelle diskursen vi konstant blir matet med via nettopp dette mediet. Den uopphørlige strømmen fra skjermen skaper en abstraksjon og en overdrivelse som både hypnotiserer og oppdrar publikum, som i rommet har fått barnets størrelse.

I takt med bildene på skjermen strømmer det ut et droneaktig, elektronisk lydspor, sentrert rundt en menneskelig rytme som simulerer en langsom, mediativ puls på 66 slag i minuttet. Publikum befinner seg mellom dag og natt, i et halvmørkt rom som alluderer tilstanden man er i når man verken er våken eller sover. Dette mellomstadiet, pausen som oppstår når det er rett før man trår over terskelen og inn — *Ding Dong* — er kjernen her. Den barnlige kjedsomheten i det å vente flere timer på at noe skal skje er tilsynelatende utspilt. Forventningene møtes ikke, og man innser at det glamorøse scenariet man har sett for seg aldri kommer.

I sekvenser høres en lagvis, nynnende og eterisk voice-over som peker på nettopp denne terskelen som publikum står på, i ventingens land. Samtidig skaper en sekvens av blått, svakt skjelvende, ultramarint lys — som beveger seg i stråler — et dunkelt, nesten urovekkende miljø. Dette lyset, og de blå bildene som fyller skjermen, plasserer nærmest den besøkende inni TV-bildet, men også inni selve kunstverket: Det blå vekker sterke assosiasjoner til kunsthistoriske diskusjoner rundt denne fargen, samtidig som det er "vemodig blått".

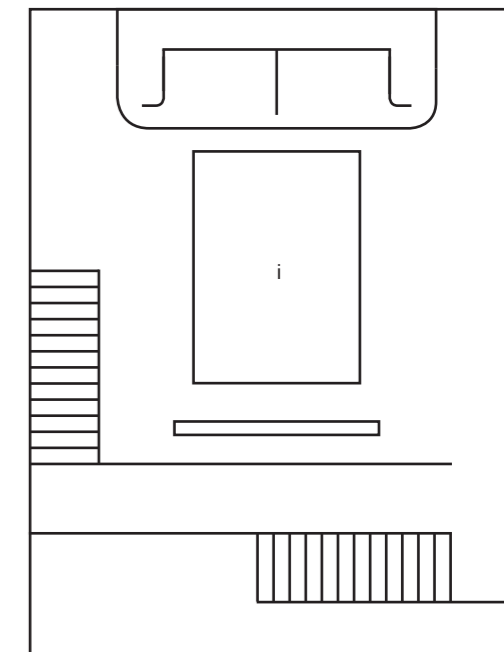
UKS

På UKS vender utstillingen seg mot en annen del av Joungs produksjon, bestående av både nye og eksisterende narrative videoer, samt perform-

ative verker som grenser til poesi. I sin fortsatte undersøkelse av hjemmet ser Joung på den urolige balansegangen mellom privatliv og offentlig eksponering, og særlig den kvinnelige rollen i en slik splittelse. Her tjener tre ulike strukturer — et rektangel, en sirkel og et triangel — til hvert sitt formål.

En høy, rektangulær scene med en sofa på fungerer som basen for et utvalg av Joungs performancer, mens en lav, rund plattform utstyrt med svingstoler benyttes til sporadiske talkshows, som eksponerer populærkulturens retorikk, talemåter og tonefall — som kringkastet på TV. Performancer vil finne sted hver søndag kl. 14.00 under utstillingen. På den rektangulære plattformen fremfører Joung et nytt verk, bestående av drøftinger rundt Villa Müller, designet av arkitekt og wiensk tenker Adolf Loos (1870–1933). Villaen inneholdt bokstavelig talt et 'kvinnerede' i midten av konstruksjonen; et område hvor kvinnen kunne trekke seg tilbake og ha full oversikt over omgivelsene sine og alt som beveget seg der. Men med dette fulgte det at også hun selv kunne bli sett til enhver tid, noe som diskuteres i Joungs performance, hvor hun selv, stående på den rektangulære pidestallen, også er stilt ut.

Etterfulgt av spørsmålet om samtidens tap av tilbaketreking, eller kanskje heller samtidens radikale transparens og selvovervåking, følger den rektangulære strukturen som bærer tre videoverk. Et nytt filmatisk arbeid, kalt *Windows* (2018), reflekterer rundt tidligere nevnte Loos' både fornøyelige og daterte analyser av klær, design og det private hjemmet, samt aspekter ved mannlig og kvinnelig tilbaketreking og eksponering. I *Stepping Out* (2017) speiles ungdommelig lengsel etter livet utenfor hjemmet, gjennom en flyt av flakkende utendørsbilder med en gjeninnspilt pop-melodi som lydspor. Det tredje videoverket, *Call* (2018), drar oss i mellomtiden tilbake til rommene vi lever i. Gjennom en telefonsamtale, akkompagnert av et selvbygget dukkehus, følger publikum spørsmålene som dukker opp når noen skal kjøpe et middelklassehus, som nådeløst eksponerer ens privilegerte eiendomsstandard — via spekuleringer om valg av skoledistrikt og drikkevannskvalitet. I 2018 er den designede framvisningen av hjemmet ikke lengre noe nytt, men noe som blør gjennom hver eneste del av våre personlige rom. At hjemmet er en scene er et premiss i Joungs verden: Alle som går inn i det spiller sin rolle.

Kunstneres Hus

i *Ding Dong*
Composer: Snorre Magnar Solberg
Lighting design: Tobias Leira

Nora Joung (f. 1989, Bergen, Norge) er utdannet ved Kunstakademiet i Bergen, Akademin Valand og Kunstakademiet i Oslo. Hun er aktiv som kritiker og skribent. Gjennom 2017 har Joung presentert soloutstillinger på NoPlace (Oslo) og Diorama (Oslo), samt deltatt i gruppeutstillinger på Kunstnerforbundet (Oslo) og Kunsthall Oslo.

Billedkunstneres Vederlagsfond

NORA JOUNG

DING DONG

UKS & Kunstneres Hus
17 February – 28 March 2018

Since autumn 2017, a series of UKS solo exhibitions mounting new works by young artists employs both the UKS grounds and part of the neighboring arts venue Kunstneres Hus, enabling the simultaneous exploration of different corners of each artistic production, from main streams to tributary fissures and crevices.

The third double exposé in this series features visual artist, critical writer, and occasional performer Nora Joung (b.1989, Bergen, NO; based in Oslo). Joung's practice reflects the prosaic and popular powers seeping through the seams of even our most intimate words and expressions. For her first large-scale institutional exhibition in Norway, Joung dwells in the threshold between the guarded privacy of a (Norwegian) household and an outside, resounding the ring of the doorbell in her exhibition title, *Ding Dong*.

Kunstneres Hus

At Kunstneres Hus, Joung creates an enlarged scenography—overlooked from a custom-built mezzanine entrance—a larger-than-life blue-lit living room fully equipped with rug and sofa, and centered around a running TV.

Stepping onto the balcony structure, as if in the galleries of a theater, Joung's scenic leisure space is framed as a stage. A gesture which in turn emphasizes how the supposedly private and reclusive Scandinavian residence is in fact a semi-public and stylized showroom for social encounter. Meanwhile, the safeguarded environment is slightly disturbed. Exemplary, the living room's large blue rug becomes a painterly nonfigurative image, repeating askew modernist patterns of Nordic interior design, unsettling the grid.

The arrival via the loggia shrinks those audience members who have descended into this stage set to puppet-size. They become actors in Joung's dramaturgy, directed in a composition of light sequences, sound, and image—entering her Kammerspiel, a 1990s sitcom of audiences watching themselves while watching TV. As epicenter of this theatrical parlor, an oversized and dated TV-model emanates an abstracted hyperbole of the (often commercial) powers that pour into personal space

via this relentless channel. Quoting soap operas, inherited marketing clichés, and news footage, the nebulous stream of colors resonates subliminal tropes of publicly advertised desire. The blurred moving images highlight how color schemes and vernacular optic idioms are incessantly repeated, recognized, and taught as a visual lingua franca, the continuous stream hypnotizing and educating the (diminished) child-sized audiences.

The aggrandized tableau is dubbed by a drone-like electro-soundtrack centered on a steady corporeal rhythm, simulating a slow meditative heart rate of 66 beats per minute. Set in the semi-darkness, visitors are kept in the crux of day and night, occupying an uncanny halt between sleeping and waking states. This limbo—a pause, being neither inside or outside, only just about to enter, *Ding Dong*—is core here. Seemingly the childish boredom of endless hours awaiting an action is played out—the unfulfilled promise, realizing that the glamorous spectacle never arrives.

A humming and seductive, ethereal and layered voice-over repeatedly points audiences to this redundant waiting. Meanwhile, in sequences, a choreography of light beams and subtly shaking ultramarine light stresses the disruption of the homey environment. Interspersed with passages of blue-screen, the blue envelops the visitor, casting them inside the televised picture as well as inside the artwork itself. The color evokes the strong connotations of this hue within art history as well as it suggests a state of simply feeling blue.

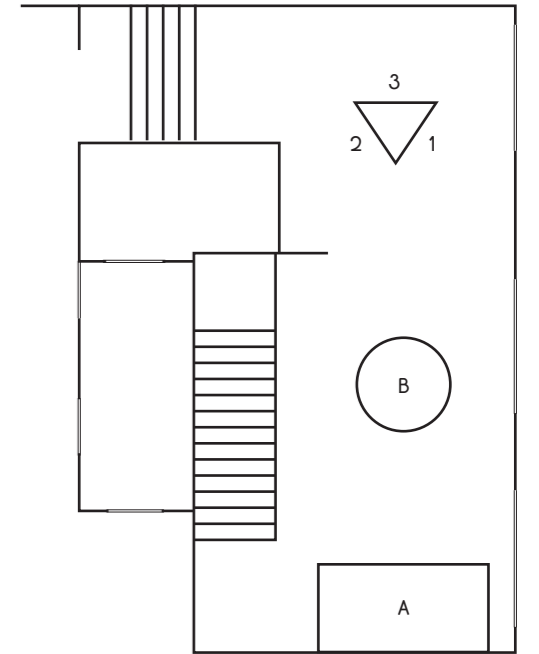
UKS

While still circulating the home, at UKS, the exhibition turns to another part of Joung's production, comprising both new and existing narrative video and performative pieces bordering on poetry. Resounding an uneasy balance between privacy and public exposure, and especially female roles in this schism, three different structures—a rectangle, a circle, and a triangle—each uphold a different function.

A tall rectangular stage supporting a sofa forms the setting for a selection of Joung's live works, while a low circular platform furnished with lounge chairs is

activated by occasionally staged talk shows, exposing popular rhetoric, figures of speech, and tone of voice broadcast by television. These performances take place every Sunday at 2pm during the exhibition. On the rectangular platform Joung performs a new piece deliberating on Villa Müller. This villa, designed by architect and Viennese turn-of-the-century thinker Adolf Loos (1870–1933), housed a woman's "nest" in its center. A space to which the lady of the house could retreat and overview most of her surroundings, while also being seen at all times, as discussed in Joung's word-based performance, showcasing the artist equally exposed on the rectangular pedestal.

Posing questions of contemporary loss of seclusion and radical transparency or self-surveillance, a final, triangular structure holds a set of video screens. A new filmic work *Windows* (2018) ponders Loos' equally amusing and dated bridging of clothing, applied design, and the private house to aspects of male and female bodily withdrawal and exposition. Another piece, *Stepping Out* (2017), floats through moving images outdoors, mirroring a juvenile longing for other frameworks than the home, while using a bootleg soundtrack of a pop tune. Meanwhile, the third video *Call* (2018) returns to the living spaces. Through a phone call complemented by images of a customized dollhouse, audiences follow the considerations around buying a middle-class house, excruciatingly exposing privileged standards of real estate from speculations on school districts and drinking water. In 2018 the designed performativity of the living quarters is no longer a revelation but bleeds through every part of personal space. That the home is a significant stage is a premise in Joung's world. Everyone entering is playing their part.

UKS

- 1 *Call*, 2018
Video, 04:32. Shot in a dollhouse from 1993 by artist Anne Knutsdatter Wille containing original miniature artworks by artists including Erik Joung, Anne Knutsdatter Wille, and Jan Trygve Fløysvik.
- 2 *Windows*, 2018
Video, 05:45. The material includes manipulated extracts of Josephine Baker acting in *Zouzou* (1934) by Marc Allégret; footage as well as photographs, floor plans, and models of various Adolf Loos houses; 3D-renderings of Villa Müller; fitness videos from Equinox's Youtube channel; a watercolor from 1911/1912 by Adolf Hitler of Michaelerplatz in Vienna replacing a Loos house with a building from the 16th century.
- 3 *Stepping Out*, 2017
Video, 05:35. The soundtrack is a mixtape by Bones, remixed with Joung's vocals.
- A *Nest*, 2018
- B *Show*, 2018

Performances will take place on the platforms (A or B) at 2pm every Sunday during the exhibition.

Joung is a graduate of the Bergen Academy of Art (BA), Akademin Valand, and the Oslo Academy of Art (MA). Recent exhibitions include solo presentations at NoPlace (2017) and Diorama (2017), and group shows at Kunstnerforbundet (2017) and Kunsthall Oslo (2017–2018), all venues in Oslo.

